

Ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω κατὰ τρόπον γλυκύν, ἥπιον ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Εἶν' ἡ γῆ ἀνθοστόλιστη καὶ γλυκοπνέει τ' αἰέρι
Γ. Μαρκορ., ἔνθ' ἄν.

Γνωρίζω πόσον ὕπουλος εἶναι γιὰ μένα ὁ χρόνος
κι ὁ ἄνεμος ποὺ γλυκοπνέει τώρα
Π. Ζητουνιάτ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπνοος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή, 13 Α. Με-
λαχρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 247 Ν. Ἔστ. 20 (1936),
1477 — Λεξ. Δημητρ. γλυκύπνοος Δ. Σολωμ., 181.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ν ο ῖ. Ὁ τύπ.
γ λ υ κ ό π ν ο ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γ λ υ κ ό ς, διὰ τὸ ὅπ.
βλ. γ λ υ κ ό ς.

Ἐπὶ ἀνέμου, ὁ πνέων ἥπιως, ἀπαλῶς, εὐαρέστως, οἶονεἰ
γ λ υ κ ά, ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ὡσὰν γλυκόπνοο | δροσᾶτο αἰεράκι
μέσα σὲ ἀνθότοπο, | κειὸ τὸ παιδάκι
τὴν ὕστερη ἔβγαλε | ἀναπνοή
Δ. Σολωμ., ἔνθ' ἄν.

Τώρα τοῦ Ἀπρίλη τὸ γλυκόπνοο τὸν αἰέρα
σαλπύγγων τὸν ἐτάραξε ὁ ἀχὸς ἀγρίων

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., εὐχάριστος, εὐάρεστος, οἶο-
νεἰ γλυκὺς Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. Α. Μελαχριν., ἔνθ' ἄν.: Κ' ἔχω
ὅλο τὸ θάρρος μιὰ π' ἄκουσ' αὐτὰ τὰ γλυκόπνοα τὰ ὄνειρα
Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημα.

Κ' ὑμέναιους δένει μυστικὸς μὲ τὸν παλμὸ τῆς ὥρας
᾿ς τοὺς φλοίσβους, ᾿ς τὰ τρεμόφυτα καὶ ᾿ς τὰ γλυκόπνοα
μῦρα
Α. Μελαχριν., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπόθητος ἐπίθ. Μεγίστ. — Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ.
καὶ ἀντίλ., 76 γλυκοποθητὸς Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Νίσυρ. —
Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ο π ό θ η τ ο ς. Βλ. Ἐρωτοπαί-
γν., 44 (ἔκδ. Hesselting-Pernot) «ὥς διὰ τὴν γλυκοπόθητον,
τὴν κόρην τὴν κουρτέσαν». Ὁ τύπ. γλυκοπόθητη καὶ εἰς
Ριμ. κόρης καὶ νέου, στ. 69 (ἔκδ. É Legrand, B.G.V., 2.53)
«λοιοπὸν γιὰ γλυκοποθητὴν σ' ἔχω καὶ γιὰ κυρά μου».

Ὁ οἶονεἰ γ λ υ κ έ ρ ς ποθητὸς, ὁ ἀγαπητὸς, προσφιλέας,
περιπόθητος ἔνθ' ἄν.: Δὲν ξέρουνε μέσ' ᾿ς τὰ μεθύσια τους τὰ
ἐρωτικά, μήτε ἂν ὑπάρχη ἄλλο μεθύσι ἀπ' τὰ δικά τους, ἄλ-
λος πόνος γλυκοπόθητος Γ. Βλαχογιάνν., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἀφήστε με νὰ κατεβῶ, ἀφήστε με νὰ τρέξω,
τ' ἄλεβον ἐχλιμίντρησεν τοῦ γλυκοποθητοῦ μου
(ἄλεβον = ἄλογον) Νίσυρ.

Ὁφές ἡμου ᾿ς τῆς μάννας μου, προφές εἰς τοῦ κυροῦ μου,
σήμερον ἀπονύχατα ᾿ς τῆς γλυκοποθητῆς μου
Κάρπ. (Ἑλυμπ.)

Ἄχου, μαννούλα μου γλυκειὰ καὶ γλυκοποθητή μου,
δὲν τὸ ξεδιάλυνες καλὰ τό ῥημο τ' ὄνειρό μου
Κάρπ.

Μαθ-θαίνεις τον καὶ τῆς στεριᾶς ὡσὰν καὶ τοῦ πελάου,
ξεχάνεις καὶ τῆς λυερῆς τῆς γλυκοποθητῆς σου
αὐτόθ. Ἡ σιμ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ριμ. κόρης καὶ νέου, ἔνθ' ἄν.

γλυκοποθοῦσα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς μετοχ. γ λ υ κ ο π ο θ ο ῦ σ α, τοῦ ρ. γ λ υ κ ο -
π ο θ ῶ.

Ἡ γλυκά, μεθ' ἡδονισμοῦ, ἐρωτικῶς ποθοῦσα.

γλυκοποθῶ Κ. Παρορ., Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ δειλ., 80
Δ. Σάρρ., Εὐριπίδ. Ἰππόλ., 453 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. π ο θ ῶ.

Γλυκέως ποθῶ Κ. Παρορ., ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Κου-
ρασμένο τὸ κορμί του γλυκοποθοῦσε τώρα τὸν ὕπνο Κ. Πα-
ρορ., ἔνθ' ἄν. β) Ἐρωτικῶς ποθῶ Δ. Σάρρ., Εὐριπίδ. Ἰπ-
πόλ., ἔνθ' ἄν.:

Κι ὅσοι μὲ τὰ βιβλία πάντα βρίσκονται
ξέρουν πὼς τῇ Σεμέλῃ γλυκοπόθησεν
ὁ Δίας μιὰ φορά.

γλυκοπορδάλα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ δ ά λ α.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο π ο ρ δ α λ ι ά ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ'
ἄν.: Ἡ γλυκοπορδαλιὰ κάνει γλυκοπορδάλες Ὁθων. Ἐκοφα
γλυκοπορδάλες ᾿πὸ τῇ γλυκοπορδαλιὰ Ἐρεικ.

γλυκοπορδαλιὰ ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ δ α λ ι ά.

Ἵποεῖδος τοῦ φυτοῦ Προῦμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (Prunus
insititia) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἔνθ' ἄν.: Εἴ-
χαμε τσοὺ κήπους μας μιὰ γλυκοπορδαλιὰ καὶ τὴν ἔκοφε
ἡ μάννα μου Ἐρεικ. Πῆα τσοὺ κήπους κ' ἔκοφα γλυκοπορ-
δάλες ᾿πὸ τῇ γλυκοπορδαλιὰ τσῇ Τασούλῃς Ὁθων.

γλυκοπορτοκαλλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γλυκοπορτοκαλ-λιὰ Κά-
λυμν. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ π ο ρ τ ο κ α λ λ ι ά.

Ποικιλία πορτοκαλλέας μὲ γλυκεῖς καρποὺς ἔνθ' ἄν.

γλυκοπορτόκαλλο τό, Πελοπν. (Κυνουρ.) κ.ά γλυ-
κοπορτόκαλ-λο Κάλυμν. Νίσυρ. γλυκοπορτοκάλ-λι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ τ ο κ ά λ λ ι.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο π ο ρ τ ο κ α λ λ ι ά ς, τὸ ὅπ.
βλ., ἔνθ' ἄν.: Μ' ἀρέσουν τὰ γλυκοπορτόκαλλα Πελοπν. (Κυ-
νουρ.) || Ἄσμ.

᾿Ω γλυκοπορτοκάλ-λι μ-μου καὶ γλυκολέμονόμ-μου,
ποὺ σ' ἀγαπῶ καλ-λύτ-τερα ἀπὸ τὸν ἐαυτόμ-μου
Ρόδ. Συνών. ν τ ό λ τ σ ο π ο ρ τ ο κ ά λ λ ι, σ ε κ έ ρ ι κ ο.

γλυκοποτήρα ἡ, ἐνιαχ. γλυκουποτηρά Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο π ό τ η ρ ο κατὰ τύπ. μεγεθ.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον διατηρεῖται τὸ γ λ υ κ ό.

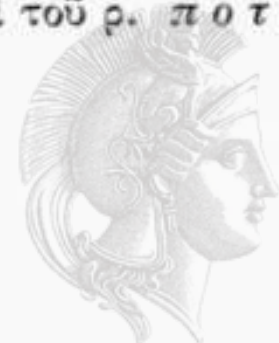
γλυκοπότηρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς, ὡς οὐς. λαμβανομένου κατὰ
γέν. οὐδ., καὶ τοῦ οὐς. π ο τ ή ρ ι.

Ποτήριον ἢ κύπελλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσφέρεται εἰς
τοὺς ἐπισκέπτας τὸ γ λ υ κ ό.

γλυκοποτίζω Ἴων. (Σμύρν.) Κορσ. Κρήτ. Μεγίστ. —
Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 75 — Λεξ. Δημητρ. γλυκοπο-
τίζ-ζου Εὐβ. (Κουρούν.) γλυκουποτιζου Εὐβ. (Στρέπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. π ο τ ί ζ ω.

1) Ποτίζω μετ' ἄκρας ἐπιμελείας, κατὰ τρόπον οἶνει γλυκύν, ἀπαλὸν Εὐβ. (Στρόπον.) Ἰων. (Σμύρν.) Κορσ. Κρήτ. Μεγίστ.—Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοποτίζει ἡ κοπελοῦδα κάθε αὐγή τὰ λουλούδια της Λεξ. Δημητρ. Ἡ γλάρα γλυκουποντίζει (γλάρα = βροχή ἡ πῖα) Στρόπον. || Ἄσμ.

Σ' ἐῖτη δὰ τῇ γειτονίᾳ ἔχω τσ' ἐβὼ τσ' ὀρίζω
τρεῖς γάστρες μὲ βασιλικά τσαι τίς γλυκοποτίζει
Μεγίστ.

Μοσκοκαρφιά μου δὴν λογιῶ καὶ διόλα μου τεσσάρω,
ἄλλος σὲ γλυκοποτίζει κ' ἐγὼ θεὸν νὰ σὲ πάρω
(διόλα = βιολέτα) Σμύρν.

Σ' τσῇ Σ' τείας τὰ περιχώρα ἔχω κ' ἐγὼ καὶ ὀρίζω
μὴ φονδωμένη λεμονιά καὶ τῇ γλυκοποτίζει
Κρήτ. β) Μεταφ., ἐμποτίζω Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν.: Γλυκοποτισμένες εἶν' οἱ χορδές σας μὲ τῆς ζωῆς τὴν ὁμορφὴ θλίψη.
2) Ζυμώνω τὴν ζύμην διὰ τὸν ἄρτον προσθέτων ἐλαχίστην ποσότητα ὕδατος Εὐβ. (Κουρούν.): Ἄ δὲ γλυκοποτίσῃς λιγάτι ἰκόμα τὸ ψωμὶ τῶν ὕστερα ἂ δὲ πλάσῃς (ἂ = θά).

γλυκοποτῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ π ῖ ο τ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ υ κ ὀ π ο τ ο ς.

Πίνω γλυκὺ ποτόν.

γλυκοπούτσης ὁ, πολλαχ. γλυκομπούτσης Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ὕ τ σ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μ π ο ὕ τ σ ο ς.

Ὁ διὰ σεξουαλικούς λόγους ἀρέσκων εἰς τὰς γυναῖκας πολλαχ. Συνών. γ λ υ κ ο σ π ο ρ ῖ τ η ς, ἀντίθ. φ α ρ μ α κ ο π ο ὕ τ σ η ς.

γλυκοπροβάλλω Φ. Πανῆ, Λυρικ., 164.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἂ καὶ τοῦ ρ. π ρ ο β ἄ λ λ ω.

Προβάλλω, ἐμφανίζομαι κατὰ τρόπον προκαλοῦντα εὐχαρίστησιν, τέρψιν: Ποίημ.

Κι ἀντὶ γιὰ στέφανά μας, | τὲς ἀχτίδες του θὰ βάλῃ
ὁ ἥλιος, σὰν γλυκοπροβάλλῃ | φῶς σκορπώντας 'ς τὰ
κλαδιά.

γλυκοπροστάζω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 151.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἂ καὶ τοῦ ρ. π ρ ο σ τ ἄ ζ ω.

Διατάσσω, προστάζω κατὰ τρόπον ἥπιον, γλυκύν: Ποίημ.

Καὶ σὰ νὰ τὴ μαλάκωσαν παλιὰ θυμητικά,
μὲ γλυκοπρόσταξε νὰ πῶ καὶ νὰ τῆς τραγουδήσω.

γλυκοπρόσωπος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀναβρ.)—Φ. Πανῆ, Λυρικ., 211 Σ. Σκίπ., Θέατρ. καὶ πρόζ., 56 — Ν. Ἑστ. 19 (1935), 88.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐς. π ρ ὀ σ ω π ο ς.

Ὁ ἔχων γ λ υ κ ὸ πρόσωπον, ἦτοι εὐχάριστον, οἶνει γλυκεῖαν ὄψιν ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φαινόταν τὸ παλιὸ ἐκεῖνο σπῖτι σὰ γλυκοπρόσωπο σεβάσμιον γεροντάκι Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. Οἱ ἄνθρωποι γλυκοπρόσωποι καλημερίζονται μὲ τὸ χαμόγελο τῆς καλωσύνης Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὸ ὀλογέμωτο κι ἀχνὸ φεγγάρι
ποὺ γλυκοπρόσωπο τὰ οὐράνια σχίζει

Φ. Πανῆς, ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., ἡ μετὰ τὴν κατεργασίαν λεῖα καθισταμένη ἐπιφάνεια δέρματος Πελοπν. (Ἀναβρ.): Γλυκοπρόσωπα τὰ βγάλανε τὰ τομάρια.

γλυκοπρώιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γλυκόπρωμη Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ π ρ ὠ ῖ μ ο ς.

Ὡς οὐς., εἶδος σταφυλῆς ὠριμαζούσης πρωίμως, ἐχούσης δὲ γεῦσιν γλυκεῖαν.

γλυκοπύρηνος ἐπίθ. Ἀδραμ. Ἀθῆν. Θήρ. Ἰθάκ. Λευκ.—Π. Βλαστ., Ἀργώ, 104 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 193 — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. γλυκοπύρηνος Ἀθῆν. Θήρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)—Π. Βλαστ., Ἀργώ, 159 Χελδρ. — Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 31 Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ., 101 Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν., 1.143 — Λεξ. Βλαστ. 282. 445 Πρω. Δημητρ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο π ὺ ρ ο υ ν ο ς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ π ι ρ ο ὕ ν ι.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐς. π υ ρ ῆ ν α ς.

1) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ ἔχων γλυκύν πυρῆνα ἐνθ' ἄν.: Γλυκοπύρηννα βερίκοκα Ἀθῆν. Γλυκοπύρηννα ροδάκινα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γλυκοπύρηννα ἀμύγδαλα Λεξ. Βλαστ. 282. || Ποίημ.

Εἶναι ἡ γυναῖκα ἰκόνισμα κι ἀντίδωρο ποὺ ἀγιάζει καὶ γλυκοπύρηννος καρπὸς

Π. Βλαστ., Ἀργώ, 159. β) Μεταφ., προσφιλῆς, γλυκὺς Π. Βλαστ., Ἀργώ, 104: Ἀγάπη γλυκοπύρηννη. 2) Ποικιλία βερικοκέας Ἀθῆν. — Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοπυρώνω Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 14 Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 79 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἂ καὶ τοῦ ρ. π υ ρ ὶ ω ν ω.

1) Μετβ., θερμαίνω ἡπίως, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα οἶνει αἰσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Καὶ καθὼς τὸ βασίλειμα γλυκοπύρηννε τίς ἀντιφεγγιές, εἶδα μπροστά μου τ' ὄραμα χλομῆς Βενετιᾶς ξορισμένης 'ς τὰ Ἰμαλάγια.

2) Ἀμτβ., θερμαινόμενος ἐλαφρῶς προσκτῶμαι εὐάρεστον τὴν ὄψιν χρῶμα Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Ὁ Παρθενών... γλυκοπύρηννε μὲ τὴ θύμηση τῶν φιλιῶν τοῦ ἡλίου. β) Ἐν μέτρῳ καὶ εὐαρέστως θερμαίνομαι Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοπυρώνονταν οἱ γέροι 'ς τὴ λιακάδα τοῦ Γενάρη. γ) Μεταφ., κατέχομαι ὑπὸ ἐρωτικῆς θερμῆς, ἐρωτικοῦ ὀργασμοῦ Λεξ. Δημητρ.

γλυκοπώρα ἡ, Ε. Ρένος εἰς Ἀνθολογ. Η. Ἀποστολίδ., 384.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐς. ὀ π ὶ ρ α.

Γλυκεῖα ὀπώρα: Ποίημ.

Λειμόνια, μανταρίνια, πορτοκάλια,
κοφίνια γλυκοπῶρες φορτωμένη
ἡ σκούνα, ἀπὸ μακριὰ ταξιδεμένη,
ἄραξε μέσ' 'ς τὸ πόρτο ἀγάλι' ἀγάλια.

γλυκοπώρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γλυκοπώρι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐς. π ω ρ ῖ.

Γῇ πωρώδης ἄλλ' εὐχερῶς καλλιεργούμενη: Ἐκκεινηδὰ ἡ περιφέρεια εἶγ' γλυκοπώρηια χωράφια.

γλυκοπωριχιά ἡ, Κίμωλ. Νάξ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο π ὶ ρ ι χ ι ο ς.

Τὸ φυτὸν Ἰρσφελδία ἡ πολιά (Hirschfeldia incana) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae). Συνών. γ λ υ κ ο π ὶ ρ ι χ ι ο ς, ρ α π α ν ῖ δ α.

